

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă privind jurisprudența Curții nr. 136

Decembrie 2010

O'Donoghue și alții c. Marii Britanii - 34848/07

Hotărâre din 14.12.2010 [Secția a IV-a]

Articolul 12

A se căsători

Necesitatea de a obține o autorizație pentru imigranții care doresc să se căsătorească în afara Bisericii Anglicane: *violare*

Articolul 14

Discriminare

Necesitatea de a obține o autorizație pentru imigranții care doresc să se căsătorească în afara Bisericii Anglicane: *violare*

În fapt – În temeiul articolului 19 din Legea privind azilul și imigrarea, persoanele care relevă de controlul imigrației și care doresc să se căsătorească, dar nu doresc sau nu o pot face în cadrul Bisericii Anglicane, trebuie să solicite ministrului de Interne o autorizație sub forma unui certificat de admitere care necesită achitarea unei taxe. Nu există nicio scutire sau posibilitate de derogare de la această obligație sau de reducere a sumei respective, care la momentul faptelor constituia 295 lire sterline (GBP) (aproximativ 330 EUR). Prima versiune a acestui dispozitiv – introdus în 2005 – prevedea că, pentru a obține un certificat de admitere, solicitanții trebuie să dispună de o autorizație de intrare sau sejur în Marea Britanie, pentru o perioadă mai mare de șase luni și care nu expiră în următoarele trei luni după introducerea cererii. Ulterior, acest sistem a fost reformat de două ori: dreptul de a beneficia de un certificat de admitere a fost extins mai întâi persoanelor care dispuneau de o autorizație de intrare sau sejur insuficientă, apoi celor care nu o aveau. În temeiul versiunii a doua și a treia dispozitivului, reclamantii puteau fi invitați să furnizeze informații pentru a demonstra că mariajul anvizat era o căsătorie adevărată. Al doilea reclamant, resortisant nigerian, a sosit în 2004 în Irlanda de Nord, unde a întâlnit-o pe prima

reclamantă și pe care a cerut-o în căsătorie în 2006. Aceștia nu au încercat să se căsătorească în cadrul Bisericii Anglicane deoarece ambii erau catolici practicanți și oricum Biserica Anglicană nu era prezentă în Irlanda de Nord. Aceștia au solicitat deci un certificat de admitere. În același timp, în calitate de solicitant de azil, cel de al doilea reclamant nu a putut pretinde la un certificat decât o dată cu intrarea în vigoare a celei de a treia versiuni a dispozitivului. În iulie 2007, reclamantii au cerut certificatul și au solicitat scutirea de taxă, invocând faptul că prima reclamantă era dependentă de alocarea prestațiilor sociale și că al doilea reclamant, având în vedere admiterea temporară a acestuia pe teritoriul Marii Britanii, nu avea dreptul să lucreze; cererea acestora a fost respinsă pentru neachitarea taxei. În cele din urmă, un certificat de admitere le-a fost acordat în iulie 2008, după ce au reușit să adune suma, grație prietenilor acestora.

În drept – Articolul 12: Deși aceasta nu este contestabilă în esență, obligația impusă persoanelor, care constituie obiectului controlului imigrației, de a solicita un certificat de admitere pentru a fi autorizate să se căsătorească în Marea Britanie, ridică o serie de preocupări serioase.

În primul rând, decizia de a acorda sau nu un asemenea certificat se bazează nu numai pe caracterul real sau nu al mariajului preconizat. Prima versiune a dispozitivului nu prevedea sau nu anvizaja o anchetă la acest subiect deoarece decizia în cauză se baza doar pe faptul dacă solicitantul era titular al unei autorizații suficiente; a doua și a treia versiune prevedea că persoanele care au o autorizație insuficientă sau nevalabilă, puteau fi invitați să furnizeze informații privind autenticitatea relației lor. În același timp, în cele trei versiuni ale dispozitivului, solicitanții care aveau o autorizație „suficientă” puteau pretinde certificate de admitere fără obligația aparentă de a furniza informații privind autenticitatea căsătoriei preconizate.

În al doilea rând, prima și a doua versiune a dispozitivului prevedea o interdicție generală de exercitare a dreptului de a se căsători pentru toate persoanele care intră într-o categorie anumită – resortisanți străini care nu aveau autorizații de ședere sau aveau o autorizație insuficientă -, independent de faptul dacă căsătoria preconizată era un mariaj de conveniență sau nu. Nimic nu justifica impunerea unei interdicții generale privind exercitarea de către aceste persoane a dreptului lor la căsătorie. Chiar dacă existau elemente (niciunul nu a fost prezentat), care sugerau că asemenea persoane erau mai susceptibile de a încheia căsătorii de conveniență, o interdicție generală, fără nicio inițiativă de a verifica autenticitatea căsătoriei anvizajate, a limitat dreptul la căsătorie în asemenea măsură încât a fost atinsă însăși esența acestui drept. Existența unei derogări pentru motive de umanitate nu schimbă nimic deoarece acordarea acestuia a fost lăsată în întregime la latitudinea ministrului.

În al treilea rând, o taxă atât de ridicată încât un solicitant nevoiaș nu poate să o achite, este de natură să afecteze însăși esența dreptului de a se căsători. Având în vedere faptul că un număr mare de persoane aflate sub controlul imigrației nu au posibilitatea să lucreze sau au venituri foarte mici, suma de 295 GBT este suficient de înaltă pentru a aduce atingere dreptului la căsătorie. Acest lucru a rămas valabil chiar și după instituirea, în iulie 2010, a unui sistem de rambursare a taxei persoanelor în nevoie, obligația de a achita o taxă a rămas un obstacol important în calea căsătoriei.

În concluzie, din mai 2006, dată la care reclamantii și-au exprimat dorința de a se căsători, până la obținerea de către aceștia a certificatului de admitere în iulie 2008, dreptul la căsătorie a cuplului reclamant a fost atins în însăși substanța sa, mai întâi pentru că în temeiul celei de a doua versiuni a dispozitivului al doilea

reclamant nu putea pretinde la un certificat de admitere și ulterior, din cauza nivelului ridicat al taxei.

Concluzie: violare (unanimitate).

Articolul 14 coroborat cu articolul 12: prima versiunea a dispozitivului avea un caracter discriminatoriu bazat pe religie. Al doilea reclamant se găsea într-o situație asemănătoare de cea a unei persoane care nu are autorizație de ședere și care dorește și poate să se căsătorească în cadrul Bisericii Anglicane. Dacă o asemenea persoană poate să se căsătorească fără nicio piedică, al doilea reclamant nu dorea (din cauza convingerilor sale religioase) și nici nu putea (deoarece locuia în Irlanda de Nord) să încheie o asemenea căsătorie. În consecință, acestuia i-a fost mai întâi interzis să se căsătorească în Marea Britanie, apoi, urmare a modificărilor sistemului, acesta a fost autorizat să se căsătorească sub condiția depunerii unei cereri de admitere și a achitării unei taxe semnificative. A avut loc deci, în mod clar, o diferență de tratament și nicio justificare obiectivă și rezonabilă nu a fost furnizată în acest sens.

Concluzie: violare (unanimitate).

Articolul 14 coroborat cu articolul 9: Guvernul admite că, fiind supus unui regim care nu se aplica persoanelor care doreau să se căsătorească în cadrul Bisericii Anglicane, cuplul reclamant a suferit o violare a drepturilor sale garantate de articolul 14 coroborat cu articolul 9.

Concluzie: violare (unanimitate).

Articolul 41: 8 500 EUR, în comun pentru prejudiciul moral; 295 GBP, în comun, pentru prejudiciul material.

© **Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012**

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reproducă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© **Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2012**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has share it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être

téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) où de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.